

N° 17.

Muutama Ajatus

Jak. Juteinin

Tutkinnon Alueista.

W i i p u r i s s a.

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Rein.

Hyvyys ja rakkaus Jumalalla, korkeimmasa mitassa, ovat olleet alkuna maailman luomiseen luotuen onneksi.

Luojan säännöistä arvataan jotengin hänen omaisuudensa; sillä työ todistaa tekiästä; waan hänen olendonsa laatu on meillä käsittämätön. Me hawaitsemme auringongin vaikutukset; mutta kuka tunnene hänen aineensa?

Se on tuhmuus odottaa maailman loppua, ennen kuin Jumalan hyvyys loppuu, joka on suuri ja kehoittaa meitä kuolemassakin toisen elämän toivoon.

Autuus seuraa aina hyvyttä ja hyvyys on määrätön Jumalalla, josta autuus on siis yhtä määrätön iän-kaikkisuudesta iän-kaikkisuuteen.

Hyvä ihminen, jolle hyvyttä osotetaan, on kuin hyvän laatuinen peldo; vähästä se paljon takaisin antaa; siemenestä laho kasvaa.

Waiwa ruumiissa on luonnollisen pahan ja tuska omassa tunnossa hengellisen pahan ilmoittaja, waroittain meitä pahuutta kawahtamaan.

Että tuonelaissa seuraa hyvästä riemuinen ja pahasta rasittawa muisto, siitä on meillä esimaku jo tässäkin elämässä hyvän taikka pahan aiwoituksemme jälkeen. Suurin autuus on kuitengin löytywä Jumalan suosion osallisuudessa, niin kuin eroituskin hänestä on kauhein kadotus.

Maailman hetumassa ja nautinnon haurassa mahtaa oman tunnon soimaus toisinansa tukahtua, waan ei häwitä; sillä kosken kohinassa ei kuulla omaakan äändä. Mutta kuin elämän humu loppuu, niin huokauksetkin hawaitaan.

Sielu voi muistaa ruumiitoinakin iän-kaikkisuudessa sekä hyvät että pahat työnsä maan päällä, niin kuin täällä käden-kaikuaistua formen koetteleminen muistetaan.

Joka aiwoo Jumalan armosta autuutta wiljellä, se kylwäkön hywyttä hyvän suomuudessa ja rakkaudessa, ei kostoja peljäten eikä oman onnen halussa; sillä hywydetä sydämessä ei ole autuus ensingän mahdollinen.

Jos ei hyvän suomuus ja rakkaus hywyttä harjoitellen ole niin suuri, että sitä harjoitetaan ilman omaakin etuutta, niin on työ mitätön tekiälle; sillä missäs olisi sen arvo, jos ei ilossa sitä, että me wiattoman pelastaneet ja hätäyndynettä holhonneet olemme? Tämä ilo on työn vaikutus, waan ei saa olla tekiällä sen tarkoitus, ei päämaali, jossa se turhaan raukenee; sillä kaupan teosta ei ole hengen hyötyä.

Heikkouden erhetykset, ehkä ei ne itsestänsä, enemmän kuin muutkan tapaturmat, ole koston alaiset, muuttuwaat ehdon synniksi, jos ei wahingon palkinnosta huolda pidetä, taikka niihin muutoinkin suostutaan.

Mistä hyvä taikka paha seuraa, on meille tosin tietämätön, waan ei mikä hyvä ja paha on. Sen tähden tulee meidän aina seurata sitä, mikä meille hyväksi näkyy, että ei meidän aivoittuksemme paha olisi, jonga jälkeen me olemme tuomittawat, ja hyvääkin tahtoessa ei saa tietyllä pahalla tietämätöndä hyödytyistä etsiä. Wähempi wälttämättömistä pahoista, niin kuin suurembikin ehdollisista hyvistä on myös aina walittawa.

Koska ihminen harwoin tietää, mistä tapauksesta maan päällä hyvä, mistä paha, mistä on-

ni ja mistä wahingo seuraa, niin taitaa hän usein haluta ja rukoilla sitä Jumalalta, mikä wahingollinen on, ja wetäisi näin päällensä onnettomuuden, jos anomus tulisi täytetyksi. Jumala tietää itse parhain mikä meille on hyödyllinen. Ei tarvitse meidän sukumme siis, oman voiton pyynnön wiettelöksen jälkeen, suuresti anoa ja rukoilla, vaan enemmän kiittää, ylistää ja kunnioittaa Jumalaa.

Joka tekee vasten parembaa tietoansa, olkon oikein taikka wäärin, se on syndinen; sillä paha aiwoitus alkaa ilkeydestä.

Se on tyhmä, joka pahunta harjoittaa; aina se hänen tundonsa turmelee ja arwonsa alen-
daa. Sen kautta viimein toisengin elämän autuus hukataan.

Ihminen woi olla tahtonsa, vaan ei aina tapausten herra maan päällä; mutta wiisaus oppettaa vielä wahingostakin onnea wiljelemään. Tällä tawalla on kaikki meille hyödyksi luettava.

Ihmisen ruumiilla on monda tautia, jotka sitä rasittawat, vaan sielulla on yksi: se on oman tunnon tusta.

Joka tietää elämäistengin maan päällä olevan Jumalan luotuja, ja niitä kuitengin turhan tähden kiusailee, sillä on vähän järkeä, vielä vähemmän sillä, joka niitä huvitukseksi raatelee.

Ei itse taitamattomuuskaan ole niin suuri häpiä kuin taitamaton puhe; sillä sen kautta ilmoitetaan sekä taitamattomuus että tuhmuus.

Se on sopimatonta neuvoa, koska sen tähden hywyttä harjoitetaan, että se taiwaassa tuhannen kertaisesti palkittaisi. Piika voiton halu vähästä on tässä häpiällinen niin kuin munkin ahneus, jota ei Jumala rakasta. Hän antaa autuuden armosta, waan ei ostain, jos sielu, hywyttä haluten, on siihen rakkaudessa valmistunut.

Niin kuin ei ihminen näe kasvojaansa muutoin kuin peilissä, niin tunnetaan myös harvoin omat wiat käyöksissä muutoin kuin muiden esimerkkiä tutkittaissa.

Wiisaus ihmisellä ei ole vielä oikea arvo, se on waan suurin wäli-kappale, jolla arvo ansaitaan.

Ei langennetta lähimmäistä yhä kowasti tuomittaman, ennen kuin tarkasti tutkitaan, kuinga hän oikealta tieltä horjahti ja mihin hän kombastui; sillä syyt ja tilaisuudet owat moninaiset.

Koska ihmisen pitää rakastaman Jumalaa ylitse kaikkia ja lähimmäistensä niin kuin itseänsä, niin on rukous ainoasti omaksi hyväksi vielä maailminen.

Se on tuhma, joka sanoo: en me tarvitse ymmärrystä, waan uskoa, autuuden opissa, koska meillä on pyhä Raamattu. Engö me tarwinne filmiä, ehtä meillä on auringo?

Luottain Jumalan armoon ja ollen hänelle otollinen toivoo toista elämää, on wahwa uskon perustus maan päällä; sillä se hywyhden ja wiisauden woima, joka on meidän sielumme tänne saattanut ja aineen kanssa yhdistänyt, tahtoo ja taitaa kyllä meille toisengin elämän awata, koska aine hengestä jälle eroitetaan.

Tytywäisyys hyvässä, kärsiwällisyys pahassa ja turwa Jumalassa owat wiisaan wäli-kappaleet onnelliseen elämään ja lohdulliseen tuolemaan.

